

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Václava Trajera a soudců Ing. Mgr. Martina Jakuba Bruse a Mgr. Ladislava Vaško ve věci

žalobce: **Y. B.**, narozený „X“, státní příslušnost Ukrajina,
bytem „X“,
zastoupený advokátkou Mgr. Janou Gavlasovou,
sídlem Západní 449, 253 03 Chýně,

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu
cizinců,**
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4,

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 8. 2019, č. j. MV-111597-4/SO-2019,

takto:

- I. Rozhodnutí Ministerstva vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců, ze dne 29. 8. 2019, č. j. MV-111597-4/SO-2019, se **pro vadu řízení zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je **povinen zaplatit** žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 13 200 Kč do třiceti dnů ode dne právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím své právní zástupkyně domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 8. 2019, č. j. MV-111597-4/SO-2019. Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

4/SO-2019, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra, Odboru azylové a migrační politiky, (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 19. 7. 2019, č. j. OAM-47330-23/ZM-2018, kterým byla podle ustanovení § 44a odst. 11 ve spojení s § 46e odst. 1 ve spojení s § 37 odst. 2 písm. a) ve spojení s § 56 odst. 1 písm. g) ve spojení s § 9 odst. 1 písm. h) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) zamítnuta žádost žalobce o prodloužení doby platnosti zaměstnanecké karty. Současně žalobce požadoval přiznání náhrady nákladů řízení.

Žaloba

2. Žalobce v žalobě uvedl, že považuje žalobou napadené i prvostupňové rozhodnutí za nezákonná a nemající oporu ve zjištěných skutkových okolnostech. Uvedl, že žalobou napadené rozhodnutí se nevypořádalo všemi námitkami žalobce.
3. Žalobce namítal, že možnost seznámení se s obsahem skutečnosti klasifikované jako utajovaná informace nelze zaměňovat s konečným odůvodněním rozhodnutí. Dle žalobce se s touto zásadní námitkou nevypořádal ani žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí. V odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí je uvedeno: *„Účastníkovi řízení je možné v souladu s § 36 odst. 3 správního řádu a rovněž § 169m odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., sdělit následující: Osoba B. Y. představuje bezpečnostní riziko pro Českou republiku.“* Dle žalobce ustanovení § 36 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, (dále jen „správní řád“) ukládá správnímu orgánu sdělit skutečnosti, tedy skutková tvrzení, a nikoli právní závěry, a to v obecné rovině v rámci seznámení s podklady v rámci správního řízení. Naproti tomu ustanovení § 169m odst. 3 zákona o pobytu cizinců dle žalobce pouze uvádí, že za určitých okolností je možno v odůvodnění rozhodnutí pouze uvést právní závěr, že osoba představuje bezpečnostní riziko pro Českou republiku, což je logické, neboť s rozhodnutím se následně může seznamovat řada osob. Žalobce ovšem namítá, že tyto skutečnosti nelze směšovat, neboť účastník řízení musí mít možnost se bránit proti tvrzení, že představuje pro stát bezpečnostní riziko. V souvislosti s tím žalobce odkázal na nálezy Ústavního soudu ze dne 11. 10. 2016, sp. zn. Pl. ÚS 5/2016, a ze dne 12. 7. 2001, sp. zn. Pl. ÚS 11/2000. Rovněž odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 6. 2007, sp. zn. 6 Azs 142/2006, kde je uvedeno, že *„skutečnost, že jeden z důkazů, o něž se má rozhodnutí opírat, je utajovanou skutečností ve smyslu zákona o utajovaných skutečnostech ... nemůže být na újmu realizace základního práva účastníka řízení na to, aby se mohl vyjádřit ke všem prováděným důkazům.“* Pokud tedy žalovaný tvrdil, že žalobce nemá možnost seznámit se s důvody, pro které byla jeho žádost zamítnuta, neboť se jedná o utajované informace, bylo dle žalobce v rozporu s výše uvedenou judikaturou porušeno jeho právo na spravedlivý proces a porušena presumpce neviny.
4. Dále žalobce namítal, že došlo k porušení zásady legitimního očekávání. Ani s touto jeho námitkou uplatněnou v odvolání se žalovaný dle názoru žalobce nevypořádal. Žalobce zdůraznil, že rozhodnutím správního orgánu I. stupně ze dne 8. 8. 2018, č. j. MV-69532-3/OAM-2018, mu byl udělen souhlas se změnou zaměstnavatele, když povolení k pobytu a zaměstnanecká karta mu byly uděleny již v roce 2016. Žalobce poukázal na skutečnost, že ani při podání žádosti o udělení zaměstnanecké karty ani v roce 2018 dle správních orgánů nepředstavoval bezpečnostní riziko. Proto považuje žalobou

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

napadené rozhodnutí založené pouze na odkazu na závěr Národní centrály proti organizovanému zločinu služby kriminální policie a vyšetřování (dále jen „NCOZ“) za překvapivé, ústavně nekonformní a v rozporu s principy právního státu. Pokud žalobce při udělení zaměstnanecké karty splňoval podmínku uvedenou v § 9 odst. 1 písm. h) zákona o pobytu cizinců, je povinností správního orgánu odůvodnit, proč tato podmínka není nadále splněna, resp. proč na rozdíl od předchozích řízení je na něho pohlíženo jako na bezpečnostní riziko. Žalovaný tvrdil, že se žalobce kontinuálně po delší dobu chová v rozporu s bezpečnostními zájmy České republiky, pokud však žalobce nepředstavoval bezpečnostní riziko při posuzování v rámci předchozích řízení, nelze souhlasit s tvrzením, že se dlouhodobě a kontinuálně choval v rozporu se zájmy České republiky.

5. Žalobce rovněž namítal, že dochází k zaměňování „ohrožení bezpečnosti státu“ a „narušení veřejného pořádku“. Uvedl, že prvostupňový orgán odůvodnil své rozhodnutí „ohrožením bezpečnosti státu“, žalovaný pak odůvodňuje své rozhodnutí tím, *„že obsah utajovaných informací poskytnutých Policií České republiky, resp. NCOZ, považuje ve svém souhrnu za dostatečně konkrétní, obsahující údaje o konkrétních osobách, časové a místní údaje a rovněž údaje o způsobu činnosti, která měla být v rozporu se zájmy České republiky, resp. narušením veřejného pořádku ...“* Uvedené pojmy mají dle žalobce odlišný obsah a žalobce neví, který z nich byl naplněn, a nemůže se tedy relevantně bránit a uplatňovat svá procesní práva, a nemohl by tak činit, ani pokud by měl přístup k předmětným utajovaným skutečnostem.
6. Dále žalobce namítal, že žalobou napadené rozhodnutí se nevypořádalo s jeho námitkou poukazující na absenci soudně přezkoumatelného správního uvážení. Žalobce uvedl, že v žalobou napadeném rozhodnutí je toliko uvedeno, že došlo k naplnění požadavku dostatečnosti závažného ohrožení některého ze základních zájmů společnosti, tedy proporcionality mezi opatřením a závažností jednání, což žalobce nepovažuje za řádné správní uvážení při respektování principu proporcionality a rozlišování jednotlivých stupňů bezpečnostních rizik. Žalobce zdůraznil, že výlukou z odůvodnění může správní orgán uplatnit pouze v případech, kdy se jedná o relevantní, nikoliv zcela marginální bezpečnostní riziko. Současně musí být splněno, že osoba žadatele představuje pro bezpečnost státu aktuální ohrožení. Žalobce trval na tom, že se měl v rozhodnutí dozvědět nejen to, že nesplňuje podmínku bezpečnostní spolehlivosti, ale i jaké bezpečnostní riziko u něj bylo shledáno (například činnost proti zájmům České republiky, nepřiměřené majetkové poměry, styky a chování, které má vliv na důvěryhodnost nebo ovlivnitelnost, apod.). Žalobce by měl být alespoň v hrubých rysech schopen dovodit, v čem spatřuje správní orgán bezpečnostní riziko. To však z odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí ani prvostupňového rozhodnutí dle žalobce není seznatelné. Žalobci tak není ani v nejmenším zřejmé, jakého chování se měl dopustit, v jakém časovém úseku, zda se má jednat o chování směřující proti zájmům České republiky a jaký stupeň bezpečnostního rizika má pro stát představovat, či zda jeho jednání je narušením veřejného pořádku, o jak závažné narušení se jedná a čím bylo způsobeno. Zdůraznil, že z obsahu rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 6. 2013, sp. zn. 1 As 175/2012, vyplývá, že závažným narušením veřejného pořádku je pouze takové jednání, které je porušením či obcházením právní normy, přičemž se musí jednat o intenzivní poruchové jednání, nikoliv pouze o bagatelní prohřešek, a je především třeba hodnotit konkrétní společenskou nebezpečnost protiprávního jednání cizince a také jeho jednání po spáchání deliktu. Pokud tedy žalovaný uvádí, že prvostupňový orgán neposuzoval, zda chování žalobce vykazuje znaky skutkové podstaty trestného činu a současně tvrdí, že jeho jednání lze subsumovat

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

pod pojem závažné narušení veřejného pořádku, pak se dle žalobce jedná o zásadní rozpor ve skutkových tvrzeních. Žalobce dále trval na tom, že v odůvodnění rozhodnutí by mělo být alespoň rámcově uvedeno, co představuje u žadatele ohrožení bezpečnosti.

7. Žalobce trval na tom, že soud v rámci řízení o jeho žalobě se musí seznámit za účelem řádného přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí i s odděleně vedenou částí správního spisu vedenou v utajení pod sp. zn. V-27/2019-OAM.
8. Dále žalobce namítal, že mu nebyla dána možnost seznámit se s důvody, pro které byla žádost žalobce zamítnuta. Přestože zákon umožňuje v odůvodnění rozhodnutí odkázat pouze obecně na závěr o bezpečnostním riziku vyplývajícím z utajované informace, správní řád současně ukládá správnímu orgánu povinnost před vydáním rozhodnutí alespoň v obecné rovině seznámit účastníka řízení se skutečnostmi, které z utajované informace vyplývají. Dle žalobce je tedy rozdíl mezi odůvodněním rozhodnutí a rozsahem informací, které mohou být poskytnuty v rámci řízení za účelem zajištění práva na spravedlivý proces. Obecnost, kterou nastolil správní orgán prvního stupně a žalovaný je však nepřipustná, neboť v konečném důsledku nahrazuje celý předmět řízení a svým obsahem je již výsledkem řízení, a žalobce tak neměl možnost se bránit.
9. Dále žalobce uvedl, že žalovaný mu vytkl, že se neseznámil s podklady k rozhodnutí, mezi kterými byl i úřední záznam správního orgánu I. stupně, ve kterém je uvedeno, že osobní jednání žalobce směřuje proti nejzákladnějším hodnotám společnosti, které jsou chráněny trestním právem, ovšem současně žalovaný odmítl sdělení žalobce, že se žádného trestního jednání nedopustil s tím, že se správní orgány nezabývaly otázkou, zda chování žalobce vykazuje znaky skutkové podstaty trestného činu.
10. Dále žalobce poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 3. 2017, č. j. 1 Azs 49/2017-44, ve kterém je uvedeno, že žalovaný i správní soudy musí mít možnost zhodnotit věrohodnost a přesvědčivost zpravodajské informace a její relevanci ve vztahu k bezpečnostnímu řízení. Nejvyšší správní soud dále uvedl, že pokud jsou skutečnosti klasifikované jako utajované vedené v oddělené části spisu v režimu vyhrazené nastíněny jen stručně a jedná se pouze o tvrzení zpracovatele, pak nelze ověřit soulad těchto skutečností s judikturními principy pro hodnocení utajovaných skutečností. Utajovanou informaci lze vyhodnotit jako dostatečný a spolehlivý podklad pro správní rozhodnutí, pokud informace je dostatečně podrobná a podložena důkazy a skutkovými okolnostmi nebo pokud správní orgán provede výslech účastníka řízení. Dle žalobce v daném případě je utajovaná informace sama o sobě základem pro zamítavé rozhodnutí, ale nebyla naplněna ani jedna z výše uvedených možností.

Vyjádření žalovaného k podané žalobě

11. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě konstatoval, že žalobci byly poskytnuty veškeré informace tak, jak správním orgánům ukládají příslušná ustanovení správního řádu a zákona o pobytu cizinců. Dále žalovaný k námitce týkající se zásady legitimního očekávání uvedl, že pokud jsou v průběhu vedení správního řízení zjištěny skutečnosti, které znemožňují vyhovění žádosti, pak se účastník řízení nemůže dovolávat zásady legitimního očekávání s poukazem na to, že mu v minulosti již bylo vyhověno v žádosti o pobytové oprávnění. Naopak dle žalovaného, pokud by správní orgány ignorovaly zjištěné závažné

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

skutečnosti, které mají vliv na předmětnou věc, dopustily by se závažného porušení základních zásad správního řízení.

12. Dále žalovaný uvedl, že obsah utajovaných informací považuje za dostatečně konkrétní, obsahující údaje o způsobu činnosti, která by měla být v rozporu se zájmy České republiky, resp. narušení veřejného pořádku. Dále žalovaný setrval na tom, že správní orgány náležitě odůvodnily, jaká skutková zjištění je vedla k vysloveným závěrům. Opětovně zdůraznil, že žalobci je známa jeho vlastní závadná činnost, tudíž nemůže namítat, že si není vědom, čeho se měl dopustit. Žalovaný rovněž odkázal na zákonné mantinely pro možnosti sdělení konkrétních skutečností. V tomto směru žalovaný nerozpорије skutečnost, že je právem soudu seznámit se se skutečnostmi vedenými mimo správní spis v režimu utajení pod sp. zn. V-27/2019-OAM, a na základě svých zjištění pak učinit závěr, zda rozhodnutí správních orgánů obстоjí z hlediska zákonných podmínek. To však neznamená, že by se s obsahem uvedených utajovaných informací měl seznámit i žalobce.
13. V závěru žalovaný zdůraznil, že námitka žalobce, že zpráva NCOZ není dostatečně podrobná a podložená důkazy a skutkovými zjištěními, je zcela nepříhodná, neboť žalobce se nemohl v souladu správními předpisy s touto zprávou seznámit a posoudit uvedené skutečnosti. Posoudit objektivitu a podrobnost zprávy NCOZ mohou pouze správní orgány a následně soud v rámci příslušného soudního přezkumu.

Replika žalobce

14. Na vyjádření žalovaného reagoval žalobce replikou, ve které uvedl, že se žalovaný vyjádřil pouze k některým žalobním námitkám. Dále žalobce setrval na svém stanovisku, že mu mělo být sděleno alespoň v obecné rovině, jaké skutečnosti z podkladů NCOZ vyplývají, aby se vůči tvrzením mohl bránit a účinně předkládat důkazní prostředky. Namísto toho mu bylo pouze sděleno finální hodnocení, u něž není možno dokazovat pravdivost. Žalobci tak byla v rámci správního řízení znemožněna jakákoliv účinná obrana. Odkaz žalovaného, že „žalobce sám ví, co činil, tudíž nemůže namítat, že si není vědom, čeho se dopustil“, svědčí dle žalobce o svévolnosti rozhodnutí správních orgánů obou stupňů. Žalobce zdůraznil, že si není vědom žádné závadné činnosti. Není mu známo, v čem mělo údajné bezpečnostní riziko spočívat, ani mu není známo, v jakém časovém období k údajné závadové činnosti mělo docházet. Zdůraznil, že v předmětném řízení byly maximálně chráněny utajované skutečnosti, ale jeho práva byla zásadním způsobem porušována.

Posouzení věci soudem

15. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení vedeném podle části třetí prvního dílu hlavy druhé zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkouvává zákonnost rozhodnutí správního orgánu, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během 30 denní lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí dle § 172 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlídnout k vadám napadeného Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny. Ovšem ve vztahu k informacím, které nebyly v rámci správního řízení žalobci zpřístupněny, se dle soudu úprava týkající se přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí pouze v rozsahu žalobních námitek neuplatňuje a soud „supluje“ aktivitu účastníka řízení a přezkoumává relevanci utajovaných informací ze všech hledisek, která se vzhledem k povaze věci jeví důležitými (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 4. 2009, č. j. 7 As 5/2008-63, publikovaný pod č. 1951/2009 Sb. NSS).

16. V ustanovení § 44a odst. 11 zákona o pobytu cizinců je mimo jiné uvedeno, že ministerstvo platnost zaměstnanecké karty neprodlouží, je-li důvod pro zahájení řízení o zrušení platnosti zaměstnanecké karty (§ 46e zákona o pobytu cizinců).
17. V ustanovení § 46e odst. 1 zákona o pobytu cizinců je mimo jiné uvedeno, že ministerstvo zruší platnost zaměstnanecké karty z důvodů uvedených v § 37 zákona o pobytu cizinců.
18. V ustanovení § 37 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců je mimo jiné uvedeno, že ministerstvo zruší platnost víza k pobytu nad 90 dnů, jestliže nastal důvod uvedený v § 56 odst. 1 písm. g) zákona o pobytu cizinců.
19. Jedním z důvodů uvedených v § 56 odst. 1 písm. g) zákona o pobytu cizinců je i okolnost, že byla zjištěna skutečnost uvedená v § 9 odst. 1 písm. h) zákona o pobytu cizinců.
20. Skutečností uvedenou v § 9 odst. 1 písm. h) zákona o pobytu cizinců je skutečnost, že je důvodné nebezpečí, že by cizinec mohl při svém pobytu na území ohrozit bezpečnost státu, závažným způsobem narušit veřejný pořádek nebo ohrozit mezinárodní vztahy České republiky.
21. V ustanovení § 169m odst. 1 je uvedeno, že písemnosti nebo záznamy, které obsahují utajované informace, se v řízení podle tohoto zákona uchovávají odděleně mimo spis a nestávají se jeho součástí. V odstavci 2 citovaného ustanovení je pak uvedeno, že jsou-li některé z podkladů rozhodnutí podle tohoto zákona utajovanými informacemi, uvede se v odůvodnění rozhodnutí pouze odkaz na podklady pro vydání rozhodnutí a jejich stupeň utajení. Úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení, a důvody vydání rozhodnutí se uvedou pouze v rozsahu, ve kterém nejsou utajovanými informacemi. V odstavci 3 citovaného ustanovení je pak uvedeno, že vyjde-li v řízení na základě informace nebo stanoviska policie nebo zpravodajské služby České republiky, které jsou utajovanou informací, najevo, že cizinec ohrožuje bezpečnost státu, jeho svrchovanost, územní celistvost, demokratické základy, životy nebo zdraví osob, nebo vede-li tato informace nebo toto stanovisko k důvodnému podezření, že by cizinec mohl při svém pobytu na území tyto hodnoty ohrozit, v informaci o důvodech neudělení dlouhodobého víza nebo v odůvodnění rozhodnutí podle tohoto zákona se pouze uvede, že důvodem neudělení víza nebo rozhodnutí je ohrožení bezpečnosti státu. Pokud je správní orgán v řízení podle tohoto zákona povinen posoudit přiměřenost dopadů rozhodnutí, v odůvodnění rozhodnutí podle věty první navíc uvede úvahy, kterými se při hodnocení přiměřenosti dopadů rozhodnutí, zejména ve vztahu k obsahu stanoviska, řídil; obsah stanoviska však v odůvodnění neuvádí.
22. Primárně se soud zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti spočívající v nedostatečném vypořádání odvolacích námitek uplatněných žalobcem.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

23. K námitce, že se žalovaný nedostatečně vypořádal s námitkou, že nelze směřovat možnost seznámení se účastníka s obsahem skutečnosti klasifikované jako utajovaná s tím, že v odůvodnění rozhodnutí samotného nemá být uveden obsah utajovaných skutečností, soud konstatuje, že se žalovaný ve svém rozhodnutí zabýval jak otázkou, v jakém rozsahu je možné uvést rozhodné skutečnosti v samotném odůvodnění rozhodnutí, tak i s otázkou možnosti seznámení žalobce jako účastníka řízení s obsahem utajovaných skutečností, a to zejména na stranách 5 a 6 žalobou napadeného rozhodnutí. Ve vztahu k otázce, zda se účastník sám může seznámit s obsahem utajovaných skutečností, soud poukazuje na rozsáhlou citaci důvodové zprávy k ustanovení § 169m odst. 1 zákona o pobytu cizinců, která odkazuje na ustanovení § 17 odst. 3 a § 36 odst. 3 správního řádu, které se touto otázkou výslovně zabývají. Dle soudu se žalovaný s uvedenou námitkou přezkoumatelným způsobem v žalobou napadeném rozhodnutí vypořádal.
24. K námitce, že se žalovaný nevypořádal s námitkou žalobce poukazující na absenci soudně přezkoumatelného správního uvážení ohledně naplnění požadavku dostatečnosti ohrožení některého ze základních zájmů společnosti, soud konstatuje, že žalovaný se touto námitkou zabýval na stranách 4 a 5 žalobou napadeného rozhodnutí, kde jednoznačně konstatoval, že předmětné ohrožení zájmů společnosti nemusí nutně spočívat výlučně ve spáchání konkrétních trestně postižitelných činů, ale musí spočívat v ohrožení bezpečnosti státu, narušení veřejného pořádku nebo ohrožení mezinárodních vztahů České republiky. K vymezení těchto neurčitých právních pojmů obsáhle citoval judikaturu Nejvyššího správního soudu. S ohledem na skutečnost, že předmětné ohrožení bylo specifikováno v písemnosti vedené mimo spis v režimu utajení „vyhrazené“, následně žalovaný konstatoval, že jednání specifikované v utajovaných podkladech je možné „*podřadit pod neurčitý právní pojem „ohrožení bezpečnosti státu“, které úzce souvisí s pojmem „narušení veřejného pořádku“ a nesouhlasí tak s námitkou účastníka řízení, že neurčitá tvrzení správního orgánu I. stupně nenaplňují správním orgánem I. stupně odkazovaný důvod v § 9 odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb.*“ Dále žalovaný konstatoval, že „*konkrétní skutkové okolnosti posuzovaného případu lze pod pojem „ohrožení bezpečnosti státu“ subsumovat*“. Dle názoru soudu se žalovaný i s touto námitkou v žalobou napadeném rozhodnutí přezkoumatelným způsobem vypořádal.
25. Dále žalobce namítal, že se žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí nevypořádal s jeho námitkou, že v daném případě došlo k porušení zásady legitimního očekávání. Z obsahu správního spisu vyplývá, že tuto svébytnou odvolací námitku právní zástupkyně žalobce neuplatnila přímo v odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně, které bylo správnímu orgánu I. stupně doručeno dne 31. 7. 2019, ale až v doplnění odvolání, které bylo doručeno správnímu orgánu I. stupně dne 13. 8. 2019. Toto doplnění odvolání vedle prohloubení argumentace vztahující se již k uplatněným odvolacím námitkám obsahovalo i tuto svébytnou odvolací námitku. Z obsahu správního spisu pak dále vyplývá, že správní orgán I. stupně vyhotovil dokument „Postoupení doplněného odvolání k jeho projednání“ až dne 29. 8. 2019, tedy v den vydání žalobou napadeného rozhodnutí, a vypravil tento dokument, jehož přílohou bylo i doplnění odvolání, k doručení žalovanému až dne 30. 8. 2019, tedy den po vyhotovení žalobou napadeného rozhodnutí. Z obsahu správního spisu tedy jednoznačně vyplývá, že správní orgán I. stupně déle než dva týdny otálel s předložením doplnění odvolání žalovanému a předložil mu je až v době, kdy již bylo žalobou napadené rozhodnutí o odvolání žalobce žalovaným vyhotoveno. Na tomto místě je nutno zdůraznit, že platná právní úprava neupravuje žádným způsobem v předmětném

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

řízení koncentraci ve vztahu k uplatnění odvolacích důvodů v případě, že bylo řádně a včas ze strany účastníka řízení podáno odvolání. Platná právní úprava tedy nebránila žalobci v doplnění jeho odvolacích námitek v době po včasné podání odvolání a před vydáním rozhodnutí o odvolání. Naopak správní orgány stíhá povinnost se i s odvolacími námitkami uplatněnými v doplnění odvolání podaném před vydáním odvolacího rozhodnutí řádně vypořádat. Na této povinnosti nic nemění skutečnost, že žalovaný jako odvolací orgán v době vyhotovení žalobou napadeného rozhodnutí o podání doplnění odvolání nebyl informován. Právní zástupkyně doručila řádně doplnění odvolání správnímu orgánu I. stupně tak, aby k němu mohl tento orgán vyhotovit své stanovisko. Liknavost správního orgánu I. stupně při předkládání a vyrozumění žalovaného o podání doplnění odvolání nemůže jít k tíži žalobce.

26. Na tomto místě musí soud konstatovat, že s uvedenou řádně uplatněnou svébytnou odvolací námitkou, ve které žalobce namítal, že v daném případě došlo k porušení zásady legitimního očekávání, se žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí nevypořádal. Došlo tak k zatížení žalobou napadeného rozhodnutí nepřezkoumatelností spočívající v nedostatku důvodů ve smyslu § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.
27. Z výše uvedených důvodů soud dospěl k závěru, že žaloba je důvodná, a proto napadené rozhodnutí výrokem I. zrušil podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Současně podle § 78 odst. 4 s. ř. s. soud vrátil věc žalovanému k dalšímu řízení. V souladu s ustanovením § 78 odst. 5 s. ř. s. je správní orgán v dalším řízení vázán právním názorem soudu vysloveným v tomto rozsudku.
28. Přestože žalobce trval na jednání soudu v předmětné věci, zrušil soud žalobou napadené rozhodnutí bez jednání v souladu s § 76 odst. 1 s. ř. s., neboť shledal důvody ke zrušení žalobou napadeného rozhodnutí vymezené v tomto ustanovení.
29. Vzhledem ke skutečnosti, že soud shledal žalobou napadené rozhodnutí nepřezkoumatelným pro nedostatek důvodů, nezabýval se již dále dalšími žalobními námitkami.
30. Výrok II. o náhradě nákladů řízení vychází z ust. § 60 odst. 1 věty první s. ř. s., podle něhož, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Jelikož žalobce měl ve věci plný úspěch, soud podle ust. § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. ve výroku rozsudku II. uložil žalovanému zaplatit mu do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku náhradu nákladů řízení o předmětné žalobě ve výši 13 200 Kč. Tato částka se skládá z částky 3 000 Kč za zaplacený soudní poplatek za žalobu; dále z částky 9 300 Kč za tři úkony právní služby právní zástupkyně po 3 100 Kč podle § 7, § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, [převzetí a příprava zastoupení - § 11 odst. 1 písm. a), podání žaloby - § 11 odst. 1 písm. d) a podání repliky - § 11 odst. 1 písm. d)]; a dále z částky 900 Kč za tři s tím související režijní paušály po 300 Kč podle ust. § 13 odst. 1, odst. 3 citované vyhlášky.

Poučení:

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 18. února 2020

Mgr. Václav Trajer, v. r.,
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)